

Bạn cũ

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Chắc hôm đó Nhật đã rất bối rối. Khi vừa nhìn thấy Nhật, Lan òa lên khóc nức nở, như những kìm nén này giờ đã được giải tỏa hết, cứ như thế theo nước mắt chảy xuống là xong, làm cậu ấy lúng túng đến không nói nổi câu xin lỗi.

Lan đứng ở trạm xe bus cạnh công viên, đợi Giang tới. Cô bạn thân bỗng dưng nổi hứng tập trung mấy đứa bạn cấp 3 đi café một hôm cho đỡ nhớ nhau. Tạm biệt chiếc áo dài quen thuộc cũng đã một năm rồi, hôm nay gặp lại bạn cũ, trong lòng Lan bỗng bồn chồn lạ. Ngồi vu vơ ngắm phố xá, ánh mắt Lan dừng lại ở phía siêu thị bên kia đường, ngây ngốc vài giây. Cái dáng người đang đứng đợi dưới cột đèn đường gần siêu thị rất quen, rất giống Nhật. Khoảng cách xa quá nên Lan không nhìn rõ được khuôn mặt người đó, với lại Nhật đang ở Anh mà. Nếu Nhật về thì chắc Giang phải biết chứ nhưng Lan có nghe Giang nói gì đâu. Lan lắc đầu tự mắng mình ngốc, chắc là hôm nay nhiều tâm trạng nên suy nghĩ vẩn vơ thôi.

Lan nhớ lần đầu tiên Lan gặp Nhật là một ngày Chủ nhật thời tiết đông lạnh do ảnh hưởng của áp thấp nhiệt đới năm lớp 12. Hôm đó Giang dẫn Lan sang trường của Nhật để bàn bạc về Hội diễn văn nghệ sắp tới do hai trường phối hợp tổ chức. Giang với Nhật thân nhau từ cấp 2 nên bàn việc rất nhanh, chỉ một loáng là xong. Lan phụ trách về dàn dựng sân khấu thì rắc rối hơn, cần Nhật dẫn đi thăm quan trường một vòng rồi mới quyết định được. Giang bận làm thêm nên phải về trước, Nhật tiếp tục dẫn Lan đi vòng quanh trường. Khi đi đến hàng cây ven bãi giữ xe, Nhật có điện thoại, cậu bạn bảo Lan đứng đợi một chút rồi chạy vội đi đâu đó.

Trời bất chợt đổ cơn mưa, Lan chạy vội vào hành lang gần đó để trú mưa. Cơn mưa không lớn nhưng dai dẳng rồi mưa lưa thưa dần và tạnh hẳn. Hơn một tiếng đồng hồ rồi mà không thấy Nhật đâu, không biết cậu ấy có bị mắc mưa không nữa. Càng đợi càng thấy sốt ruột, Lan lấy điện thoại gọi cho Giang, hỏi số của Nhật. Giang nghe qua câu chuyện, kêu trời rồi bảo thằng ấy hay quên lắm. Lan gọi cho Nhật, chỉ nghe tiếng ồn ào, thì ra cậu ấy ở sân

bóng. Trong điện thoại, Nhật giải thích lúc này đội bóng bị thiếu người do có thành viên đến trễ nên nhờ Nhật đá hộ 15', không ngờ hăng quá nên đá mãi, Nhật còn khoe cậu ấy ghi được 2 bàn.

“Tớ quên mất, cậu đợi một chút, tớ chạy qua đây ngay!”

“Một chút là bao lâu hả?” – Lan tức giận hét vào điện thoại rồi cúp máy.

Lan nhắm mắt, hít thật sâu để kiềm chế cơn tức giận. Đùng vô lý như thế, cậu ấy không phải là bố. Đã cố tự nhủ với bản thân như thế nhưng nước mắt Lan cứ không chịu nghe lời mà rơi xuống. Hành lang này sao mà vắng người quá! Năm Lan 8 tuổi, cũng vào một ngày trời mưa như thế này, hai bố con Lan đứng trú mưa ở hành lang cơ quan của bố. Mỗi lúc đi học về, Lan đều đến cơ quan đợi bố chở về nhà. Bố bảo hôm nay Lan phải đợi bố lâu hơn bình thường nên bố sẽ mua kem cho Lan. Thế rồi bố đi mà không thấy quay lại, Lan cứ ngồi đợi mãi, đợi đến khi mẹ đến đưa Lan về nhà. Bố bị tai nạn ngay ở cổng cơ quan. Mẹ không bảo Lan mạnh mẽ, mẹ không bảo Lan đừng khóc, mẹ chỉ bảo bố thích nhất là lúc Lan cười. Nên từ đó Lan luôn chọn nụ cười. Và cũng từ đó, Lan ghét nhất cảm giác bị bỏ rơi, vì nó làm Lan sợ hãi, nó làm mất đi sự cân bằng mà những nụ cười đã mang lại cho Lan.

Chắc hôm đó Nhật đã rất bối rối. Khi vừa nhìn thấy Nhật, Lan òa lên khóc nức nở, như những kiềm nén này giờ đã được giải tỏa hết, cứ như thế theo nước mắt chảy xuống là xong, làm cậu ấy lúng túng đến không nói nổi câu xin lỗi. Lấp bắp quanh quẩn một hồi, Nhật bảo: “Tớ không biết lỗi con gái nín khóc đâu, cậu đừng khóc nữa!”. Năn nỉ mãi không xong, Nhật bực bội quát: “Mà sao cậu lại khóc như thế, mít ướt vừa thôi chứ!”

Lát sau, Lan nín khóc, khẽ sụt sùi bảo Nhật: “Sao cậu lại quát tớ, cậu làm sai trước mà!”

“Ừ, ừ, tớ sai. Cậu đừng khóc nữa! Tớ mua kem xin lỗi cậu nhé!”

Nhưng Nhật vừa đứng lên thì Lan đã giữ tay cậu lại, gần như ngay lập tức.

“Đừng đi!” Thấy Nhật nhìn mình kỳ lạ, Lan nói nhỏ: “Tớ không thích ăn kem!”

Nhật lại ngồi xuống, im lặng một hồi, Nhật kéo kéo tay Lan, đưa Lan một viên kẹo bạc hà. Lan nhận lấy, cho vào miệng, vị bạc hà cay nhưng rất ấm, rất thơm.

Lại im lặng một hồi, Nhật bảo: “Tớ nói cậu đừng giận nhé! Cậu...kỳ lạ quá!”

Lan mỉm cười với Nhật, nói: “Tớ kể cậu nghe chuyện này nhé!”

Lan không bao giờ quên ngày hôm ấy, Lan vừa thấy Nhật lúng túng như trẻ con, thế mà sau đó, cậu ấy nắm tay Lan thật chặt như muốn Lan tin vào điều cậu ấy đang nói: “Mọi chuyện đều ổn cả rồi!” Ánh mắt cậu ấy rất vững chãi. Và cũng từ hôm ấy, dù không hề có giao hẹn gì với nhau nhưng giữa Lan và Nhật đã có một bí mật, một mối liên kết kỳ lạ.

Lan và Nhật làm việc cùng nhau. Những lần Nhật đưa Lan về, những buổi họp trong quán chè, trà sữa, góc công viên đều ghi dấu trong trí nhớ của Lan. Cả hai nói với nhau thật nhiều, ánh mắt cũng thật nhiều tình cảm. Đã từng có một thời gian, những kỷ niệm đó khiến Lan vui đến không ngủ được. Và cũng có một khoảng thời gian, nó khiến Lan phải ngủ với đôi mắt ướt. Hôm hội diễn, Nhật đưa Lan về rồi nói: Nhật sắp du học, tuần sau Nhật đi. Lan im lặng bước vào nhà. Lan đứng trên ban công nhìn bóng Nhật đứng thật lâu dưới ngọn đèn đường, giống như cái dáng người đang đứng đợi ai đó ở bên kia đường, Lan biết Nhật đợi Lan nhưng Lan đã không xuống.

Thật buồn cười là sau khi Nhật đi, cứ mỗi lần nhìn thấy kẹo bạc hà, Lan lại nhớ Nhật, lại thấy sống mũi cay vị the của bạc hà. Lan không hiểu vì sao bản thân lại cảm thấy như thế, bởi vậy nên mới buồn cười.

Nhật đứng bên kia đường nhìn Lan thật lâu. Cô bạn vẫn ngộ nghĩnh như ngày nào, rất muốn gặp nhưng có điều gì đó ngăn bước chân Nhật lại. Nhật thấy Lan đi đi lại lại, gõ gõ mũi chân trên mặt đất, nhìn ngóng về chờ đợi sốt ruột. “Cậu ấy chờ ai nhỉ?”. Nhật thầm nghĩ, lúc trước Lan đứng đợi mình có sốt ruột như bây giờ không. Nhớ lại ngày hôm ấy, Nhật hối hận vô cùng, vì một hành động nhỏ của mình đã làm cô bạn kích động. Lúc đầu Nhật rất ngạc nhiên sao cô bạn lại khóc và giận như thế. Sau đó thì... đôi khi một hành động rất nhỏ của bạn lại vô tình khơi lên nỗi đau vô bờ bến trong lòng người khác. Cũng may trong bộ đồng phục đội bóng của cậu bạn cho Nhật mượn có thanh kẹo bạc hà còn dở, nếu không chắc Nhật chẳng dám mở miệng nói

chuyện với Lan. Có lẽ vì cảm thấy có lỗi nên lúc làm việc cùng nhau, Nhật quan tâm đến Lan nhiều hơn. Dần dần, những buổi họp, những lúc đưa Lan về đã hình thành cho Nhật thói quen luôn quan tâm đến Lan. Nhưng lúc này, những cử chỉ quan tâm lại bắt nguồn từ một nguyên nhân khác, những rung động kỳ lạ.

Nhật chưa chính thức ngỏ lời với Lan lần nào. Trước lúc Nhật du học, Nhật muốn nói với Lan. Không cần lời hứa, không muốn gây gánh nặng, chỉ đơn giản là muốn nói ra lòng mình, bất chấp hậu quả. Người ta có quyền được biết mình được một ai đó yêu quý. Nhưng Lan không cho Nhật cơ hội.

Bên kia đường, Giang đã xuất hiện. Lan cười tươi tắn đón Giang. Con bạn thân vẫn láu táu như trước. Kỳ nghỉ lần này Nhật về nước mà không báo với bạn bè nào cả, chỉ báo với người nhà thôi. Nếu Giang biết Nhật về mà không báo chắc nó sẽ mắng Nhật đến cháy cả tai mắt.

Đợi Lan và Giang đi rồi, Nhật mới quay xe trở về nhà. Trên đường về, Nhật ghé vào một tiệm tạp hóa ven đường, mua một thanh kẹo bạc hà. Không hiểu tại sao mỗi lần nhớ Lan, Nhật đều ngâm kẹo bạc hà, thế rồi thành nghiện. Các bạn trong lớp đều gọi Nhật là “Peppermint”. Nhật khẽ cười, thầm nghĩ: “Lan này, sao cậu lại ảnh hưởng tới cuộc sống của tớ nhiều thế hả?”

Buổi chiều chủ nhật rảnh rỗi, Lan đứng trên ban công nhìn những cụm mây đen to tướng tranh nhau chiếm hết chỗ trên bầu trời. Không biết có mưa không nữa, trời đứng gió nên có cảm giác oi nồng khó chịu. Lan đứng thêm một lúc nữa rồi xuống nhà thay quần áo, xin mẹ đi nhà sách.

“Gần tới giờ cơm rồi đấy!” – Mẹ Lan nghiêm giọng, sợ con gái không ăn cơm không đúng bữa sẽ ảnh hưởng dạ dày nên nhắc nhở.

“Con chỉ đi một chốc thôi!”

Lan đón xe bus đến nhà sách quen thuộc, dạo vài vòng quanh những kệ sách, chọn lấy vài cuốn rồi đón xe về. Lan chẳng hiểu nổi mình đang làm gì nữa, chỉ tự dưng muốn đi đâu đó thế thôi. Xuống xe bus, Lan đứng ngẩn ngơ một lúc, chợt nhớ hôm trước mình cũng đứng ở trạm xe bus thế này và ngỡ là nhìn thấy Nhật. Lan thấy mình bỗng thờ dài. Thế là Lan ghé vào shop đồ lưu niệm quen gần trạm xe bus để mua quà sinh nhật cho Giang dù còn hai tháng

nửa mới tới ngày sinh của Giang.

Khi Lan bước ra ngoài, cả dãy phố đã lên đèn, những ánh đèn xe vụt qua, chói mắt. Có một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Nói chuyện với tớ một chút được không?”

Lan đứng sững nhìn Nhật, không thể tin vào mắt mình, cũng không thốt lên được tiếng nào. Thấy Nhật vẫn nhìn mình chờ đợi, Lan bối rối cúi đầu, khẽ gật gật.

Nhật bảo nói chuyện với cậu ấy nhưng cả hai lại im lặng đi cạnh nhau trên con đường dẫn về nhà Lan. Nhật cứ nhìn thẳng về phía trước, nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu. Lan thì ôm túi quà, nhìn từng bước chân mình, có rất nhiều câu muốn hỏi nhưng không biết nên nói như thế nào. Ngày tháng trôi qua, hai cuộc sống đã có những viên gạch của thời gian xây nên khoảng cách, gặp nhau có phải là điều tốt không?

“Lúc này cậu đi đâu thế?” - Sau hồi lâu im lặng, Nhật cũng nghĩ ra được một câu để nói.

“À, tớ đi nhà sách ấy mà.”

Thế rồi...lại tiếp tục im lặng, cứ thế bước đi, bước đi.

Bỗng Lan “Á!” lên một tiếng, khựng lại.

“Gì thế?”

“Tớ ...tớ để quên sách trong shop vừa này rồi!”

“Thì quay lại lấy.” – Nhật xoay người lại, mừng vì sự hậu đậu của cô bạn cho Nhật thêm thời gian.

“Chị ấy bảo đóng cửa ngay để đi lễ.” – Bước nhanh vượt mặt Nhật, Lan nói với lại.

“Hả?” – Nhật đứng lại, nhìn theo Lan. “Vậy thì chạy nhanh lên!” – Vừa nói Nhật vừa nắm lấy tay Lan, kéo cô bạn chạy thật nhanh.

Cả hai chạy vào shop, thở hổn hển, chưa kịp nói thì chị chủ shop đã đưa túi đựng sách cho Lan:

“Chị định gọi em nhưng thấy em đi với bạn trai rồi nên thôi!” – Chị đùa.

“Vâng ạ, em là bạn trai của cậu ấy!” – Nhật lên tiếng tinh nghịch.

“Thì cậu có phải con gái đâu!” – Lan hếch mặt phụng phịu.

“Thôi về đi để chị còn đi lễ, nhanh nhanh!” – Chị vừa cười vừa đuổi hai đứa ra khỏi shop.

Nhật và Lan lại đi song song cạnh nhau nhưng lần này Nhật đang cười ha ha. Lan giận dỗi:

“Làm gì mà cậu cười mãi thế?”

“Cậu hậu đậu thế à?”

“Kệ tớ!”

Mọi thứ bắt đầu nhẹ nhàng và thoải mái hơn. Những tiếng cười tan vào không khí mát lạnh của một buổi tối nhiều mây, thật dễ chịu.

Sáng hôm sau, Lan đang chuẩn bị đi học thì điện thoại có tin nhắn của Nhật.

“Sao cậu chuẩn bị lâu thế, tớ đợi từ 6h30 rồi đấy!”

Lan chạy vội ra ban công, thấy Nhật đứng dưới cây cột điện bên kia đường, đang vẫy vẫy tay với mình. Lan nhắn tin lại:

“Cậu làm gì thế?”

“Tớ đón cậu đi học.”

“Đồ ngốc, giờ học của tớ bắt đầu lúc 8h. Tha hồ mà đợi nhé!”. Lan nhắn kèm một mặt cười thật tươi, tươi như nụ cười trên môi Lan.

Kỳ nghỉ ngắn nhanh chóng trôi qua, Lan ra sân bay tiễn Nhật. Khi tạm biệt,

Lan bỗng ôm Nhật, chúc Nhật may mắn. Nhật nói nhỏ vào tai Lan, hôm nay là sinh nhật của Nhật, có thể tặng Nhật quà sinh nhật đặc biệt không, một nụ hôn trên má. Lan đồng ý. Nhật nhẹ hôn lên má cô bạn, cảm nhận được cô bạn khẽ cười. Nhật chỉ cần như thế là đủ, đủ cho một tình cảm đầu, trọn vẹn cho một kỷ niệm.

“Lúc trước, có những điều tớ muốn nói với cậu nhưng cậu không chịu nghe. Bây giờ, tớ vẫn muốn nói, cậu có muốn nghe không?”

“Cậu nói đi!”

“Tớ thích cậu. Cậu không cần nói gì cả, cũng không cần bận lòng suy nghĩ lung tung. Tớ chỉ muốn nói để cậu biết, thế thôi.”

Khi Nhật đi về phía cửa cách ly, cậu nghe tiếng Lan gọi:

“Nhật!”

“Gì thế?”

Lan đứng trước mặt Nhật, đầu hơi cúi, mím môi như có gì khó nói. Rồi cô bạn đặt ngón trỏ lên môi, đầu lại cúi thấp hơn nữa, vừa như đang suy nghĩ điều gì đó, vừa như đang ngại ngùng. Thật đáng yêu!

“Sao thế?” – Nhật bước lại gần Lan hơn, hơi nghiêng đầu để nhìn rõ gương mặt cô bạn.

Bất ngờ, Lan đặt ngón trỏ vừa chạm môi mình lên môi Nhật. Ngón tay của Lan thơm vị bạc hà.

“Cậu... hiểu đúng không?” – Chẳng đợi Nhật kịp phản ứng gì, Lan nói vội thêm câu nữa rồi chạy biến. – “Cứ thế nhé!”

Nhật đứng ngê ngắc giữa sân bay một lúc thì tim cậu mới trở về nhịp đập bình thường. Lan ơi là Lan, có ai đi tiễn người khác mà lại để người được tiễn đứng ngẩn ngơ nhìn theo người đi tiễn chứ. Nhật lắc đầu mỉm cười, lòng nhẹ nhàng bước qua cửa cách ly:

“Chỉ có mình cậu thôi đấy! Cứ thế nhé, Lan!”